

Spøgerier på Kornbæk og Græskobbel

Fra bogen af Poul Berg "Anmaj Skovfoged"

På en gård i Asserballeskov havde man problemer med spøgeri. Nogle mener, problemet opstod, når man havde observeret et lys, der bevægede sig ujævnt ovre ved Nørreskoven. Et par af børnene sov i en jernseng, og den kunne begynde at ryste så voldsomt, at selv fire stærke mænd næppe kunne holde den rolig. Normalt plejer man at sige, at børn kan blive så bange, at de tisser i bukserne. Her gik det modsat for de to drenge. Efter en sådan rystetur havde de ondt ved at komme af med vandet. Jørgen Smidemann i Asserballeskov har fortalt, at hans far var ovre på gården en aften. De var næsten naboer. Man mente, at der ville være ro den aften; men ved midnat begyndte det alligevel at rumstere. Manden i gården tog da sit jagtgevær med op på loftet, hvor han fyrede det af hen under bjælkerne. Da skulle pokker have taget ved. Da blev det slemt! Til sidst blev det bestemt, at gården skulle brændes af, hvis ikke der var nogen, der kunne hjælpe. Anmaj kom. På loftet samlede hun 'ondet' sammen og puttede det ned i et skrin, der var bemalet med et kors. Den måtte ikke fjernes.

Yderligere skulle man anskaffe sig en sort-broget ko, der skulle gå mellem de røde.

Skrinet hvor Anmaj Skovfoged puttede 'ondet' ned i. Herefter låste hun kisten og smed nøglen væk.

Mange år senere blev kisten brudt op, som det ses på billedet, for nøglen manglede. Det skete der dog ikke noget ved.

Fortælles det af Hans Clausen Kock.

Man slap for at brænde gården af, den står der endnu, og vi har besøgt den og dens nuværende ejer, Hans Clausen Kock, der er født i 1946. Hans far blev gårdejer der i 1934, da han giftede sig med datteren. En ting er at skulle tage datteren - men den sort-brogede ko (en af efterfølgerne, formentlig) ville han ikke hænge på. På trods af advarsler rensede han besætningen for dette fremmedelement. Der skete ikke nogen katastrofe ved det; men en datter, Cathrine Drauschke, der er gift og bor i Flensborg, husker dog en uforklarlig hændelse efter dette. En aften sad hun i stuen sammen med forældrene. Dengang kunne naboer komme og gå ved hinanden uden at banke på. En cykel blev stillet op ad muren udenfor. Den kurede lidt, så man kunne høre styret kradse mod væggen. Så væltede den med den lyd, som kun en cykel, der vælter, kan frembringe. "Nu får vi nok gæster," sagde faderen. Man ventede hvert øjeblik, at døren ville blive åbnet. Der kom ikke nogen. Manden rejste sig og gik til døren kun for at konstatere, at der absolut ingen var derude og ej heller nogen cykel. Hendes bror, der bor på gården, har oplevet noget lignende omkring 1960. Da var faderen i mellemtiden død. Han og moderen sad alene i stuen en stille aften; men pludselig hører de, hvordan en vinduesrude bliver smadret. De hørte det helt tydeligt begge to! Nu, 23 år efter, har man stadig ikke fundet stedet, hvor man skal bede glarmesteren skifte ud.

Søsteren husker, at hendes gamle lærer Eriksen i Asserballeskov har fortalt om deres gård i skoletimerne - netop på grund af spøgeriet der. Bedre underbyggelse kan man næppe ønske sig. I en af gårdene tæt ved - med et smukt stuehus fra 1748 - bor Anne Marie Kornbeck, født 1911. Hun er ene nu; men da hun og manden overtog gården i 1936 efter hendes svigerfar, begyndte de også med at trodse de onde ånder, som han havde haft stor skræk for. Overalt hang der læderkors med synåle og knappenåle på - over døre og på bjælker. Dette var også på Anmajs anbefaling. For at beskytte korsene, var de dækket af pap. De unge hev 'stadset' ned, efterhånden som de fandt dem, og det skete der ikke noget ved, hævder fru Kornbeck.

Af pietetshensyn gemte de dog et enkelt kors til minde om overtroen.

- Måske er det alligevel det, der sidenhen har været i stand til at holde ro.